

N A Š I R A Z G O V O R I

Anton S.:

Jankova pomlad.

Kadar se je Drobnačev Janko ozrl pozimi na zasnežene planine, se je vselej domislil na tiste dneve, ko je po njih brezskrbno skakal za svojimi ovčicami, prepeval in vriskal, kolikor mu je dalo njegovo mlado srce. Vso zimo je željno pričakoval, da se mu povrne spet lepi čas pastirskega življenja.

ln prišla je pomlad, vesela in radostna kakor Jankovo srce. Vrnila mu je spet življenje, ki so mu ga nudile cvetoče planine in solnčne livade. Spet je bil Janko kralj planine. Hodil je za ovčami po zelenih pašnikih, prepeval z veselimi pticami, trgal in božal pisane cvetke, skratka, pil je radostno življenje iz polne čaše, ki mu jo je nudila oživljena pomlad.

Srebrni potoček ob vznožju ga je veselo pozdravljaj, modre potočnice, dehteče vijolice vabile. ln nežne šmarnice so se belile iz gozdnega mraka.

Posabil je Janko spet na vse težave dolgočasne zime. Njegovo mlado srce je zopet uživalo mir in zadovoljnost v prosti božji naravi.

Iztok:

Spomini.

Ob tihih mirnih večerih,
ko v zvezdnato gledam nebo,
se mi ob spominih predaljnih
orósi temotno oko.

Tja misli mi vse pohitijo,
kjer mili domači je kraj,
pač rade se tamkaj nudijo,
saj tam je moj zemeljski raj.

Usoda, kako si ti trda,
zakaj si odvedla me v svet,
po raju tem vzdiham sirota,
v njem želel bi vedno živeti.

Ignacij R.:

Slovo od domovine.

Oj priroda, oj nebo, oj solnce milo,
zday čujte moje zadnje poslovalo,
čuvaj Bog te, domovina mila,
zbogom, zbogom, vi prijatelji predragi,
zbogom vsi, ki ste mi bili blagi!
Proč zdaj moram, daleč v kraj neznani,
kdo ve, če se vidimo spet zbrani.
Srečna bodi mi, oj domovina,
ne odrekaj mi v bodočnosti spomina,
červno daleč, vedno bom tvoj sin.

Marija Jožefa: Kakšni dvomi prešinjajo tvojo mlado dušo? »Ubog tvoj otrok v dvomu tu biva, obraz svoj nesrečni v dlani si skriva, o Mati!« Daj, potegni dlan od obraza, draga deklica, da se vidimo oči v oči, če ni ta nesrečnost le narrejena, tako zavoljo žalostne pesemce, ki si jo ob spominu na prečitane stvari neresnično zapela. Piši spet kmalu in podpiši se s polnim imenom. Z Bogom!

Iztok: Ti tudi ne poveš, kako se pišeš. Pomladni sprehod je čedna domača naloga, pesmi morem pa manj pohvaliti. Hudo je res, živeti od doma, vendar glavo pokonci, fant, in poslušaj še Levstika, ki uči, da »ta ni junak, ta ni za rabo, saj tujih videl ni ljudi!«

Ignacij: Tebi, seve, je težje: med Tvojo domovino in Tvojim sedanjim bivališčem je težka, ostra meja. Pa naj bo še taka, Tvojim zvestim mislim ne brani, da ne bi hitele pogostokrat v solnčno, a vendar tako neveselo domovino, saj tudi:

»... golob izpod tujega neba trepeče nazaj,
hrepenenje mu je pokazalo i pot i kraj.«

Vasovalec.